

Прожитих днів світлин (Цикл)

Інна Рябченко

Надії Іванівні Снісар присвячується

I

Весна вдягла завітчану спідницю,
Із променів кульбаби наплела,
Зайшла тихцем у сонячну світлицю...
Чи то весна, чи дівчина була?!

Вона туманом пахла світанковим,
Підсніжниками, рястом росяним,
Як райдуга всміхалась кольорово
Над ясно синім й вічно золотим.

Пташиним співом наливалося небо...
А десь між берегів — років сліди...
На лівім — зрілість заклика до себе
І молодість уже пливе туди.

Дівчина стала літом у господі,
А біля неї троє діточок...
Вона вже жінка, все ж, мов сонце сходить
І сяє в кожній пригорщі думок.

Ніхто не знає, як родився вітер,
Коли погасли зорі над вікном.
Ніхто не знає, де черпає світло
Душа жіноча — юна, як зело.

Долала біль, сміялась над журбою
І прагнула журавкою у вись,
Як прагне липень зустрічі з весною,
Що вперше абрикосово проливсь.

Та вже й не липень позбирав сніжинки,
Що впали і розстали на косах...
Тепер онуки... Їй нема спочинку

Цій жінці, яка завше, як весна.

II

Ви не зумієте ні списом на добро,
А ні отрутою, ні чорним жалом,
Ні вогнищем в душі, ні злом на зло,
Хоч іспитів складали Ви чимало.

Життя писало повісті сумні,
Пропочило самотність, як поразку,
Та Ви втекли від нього навесні
У коло друзів до тепла і ласки.

На кожен крок, на кожен вимір слів
Відкрило серце давні сонцесхови
І, чий би день печалю не хворів,
Пізнавши Вас він прагне лиш любові,

І тягнеться надія, мов ріка
У саму північ стомленої думки,
У Вашого вогню зника журба,
Як фарба непчатого малюнку.

Зі світлом тихим повертає в дім
Та мить блаженна, випещена Вами
У світ далекий, до людей, бо їм
Ще Вашими до сонця йти шляхами.

III

Прожитих днів лягли світлини,
Немов сюжети уві сні,
Онуки, діти, вся родина
І квіти ніжноосяйні.

Вас на обійсті зустрічає
Краса барвистих пелюстків.
Тут сонце на відтінках грає
І гама вже неначе спів.

У світло-кароокім диві,
Як вишиванок моріжки,
Де чорнобривці полохливі,
Айстр оберемки і стіжки...

Ось кручений панич стрілою
У обрій світанкових мрій
Зметнувсь, — як роки сивиною
В зеніт за покликом надій.

Це руки Ваші — дві лілеї,
Мов немовля плекали цвіт,
А серце радістю своєю —
Росою й сонцем вмило світ.

Гортає вітер пам'ять-фото
І кольорова мить спішить.
На них життя, мов спалах доти,
Допоки спогад пломенить.

IV

Її життя — кохання світлооке,
Як подих літа в степовім краю.
Йому дарила молодість свою
І віддавала свої зрілі роки.

Любов ховала у русяві коси,
У пазусі носила від очей,
Що прилипали, як вишневий глей,
Щоб не блудили брехні стоголосі.

Вона несла любов, немов жарину
Так обережно, запах берегла,
Горіла нею й спалена дотла
Відроджувалась вірністю невпинно.

Лише недоля — то лиха подружка,
Не зглянулась на душу осяйну.
Вона пила жагу з її вогню
І рвала душу на шматки, на смужки...

І заживляла ті трагічні рани
Його любов'ю, чистотою мрій.
Він своє серце ніс лиш їй одній,
Для неї без останку і обману.

Її життя — кохання світлооке,
Як подих літа в степовім краю.
Йому дарила молодість свою
І віддавала свої зрілі роки.

V

Сніги, сніги лягли до ніг,
Немов зламались лінії...
Я зупиняю снігопад
І обертаюсь інеєм,
Щоб біле полотно бажань
Твоїм назвати іменем.
Твоїм найкращим іменем!